

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

§. 1. Quænam dispositiones requirantur ex parte animæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

SECTIO VII.

De dispositionibus ad huius Sacramenti dignam
perceptionem necessariis

DE dispositionibus ad dignam Eucharistiæ perceptionem ex præcepto aliquo seu divino, seu Ecclesiæ necessariis agendum nobis est, & inquirendum, quæ dispositiones ad Sacramentum hoc sumendum ita requirantur, ut si vel unica ex iis desit, in illius perceptione peccati alicujus reatus incurratur.

PARAGRAPHUS I.

Quenam dispositiones requirantur ex parte
anime.

PRIMA dispositio ad dignam Eucharistiæ perceptionem necessaria, est sana & recta de illius veritate. Sine fide impossibile (ut ait Apost. Hebr. II.) Placet enim oportet accedentem ad Deum & ideo (ut observavit S. Doctor q. 78. a. 3. & ante illum Yvo Cotenfis Epist. 264) ex peculiari Ecclesiæ instituto huius Sacramenti consecratoriam interpositam sumenda illa: *Mysterium fidei*, ut accedentes ad illud monentur fidem præsertim ipsis esse necessariam. Quod & confirmari potest ex antiqua Ecclesiæ praxi in illius administratione olim servari solita, teste S. Ambr. lib. 4. de Sacram. cap. 4. ubi refert moris suo tempore fuisse, ut Sacramentum Eucharistiæ sumendam porrigens clara voce diceret: *corpus Christi*, cui suscipiens respondebat, *haec vox mea* erga huius Sacramenti veritatem fidei professionem emittens.

Secunda dispositio est ab omni peccati mortalis macula mundities, & gratia sanctificantis in suscipiente status: cum enim (ut docet S. Thomas q. 79. a. 3.) hoc Sacramentum se habeat instar spiritualis cuiusdam alimentum, vitam necessarium supponere debet in suscipiente: & alio in loco q. 80. a. 5. dicit eos, qui cum conscientia peccati mortalis corpus Christi Domini sumunt, gravissimum peccatum haud dubie peccatum committere; quod quidem peccatum indignè communicantium S. Augustin. tract. 62. in S. Ioan. cum peccato Iudæ proditoris comparat; S. vero Chrysostomus hom. 60. ad pop. Antioch. cum peccato eorum qui ipsum Christum Dominum occiderunt. Certe Apostolus 2. Cor. 11. aperte declarat, indignè manducantem & bibentem *Reum esse corporis & sanguinis Domini*. Quare [ut monet Concilium Trid. sess. 13. cap. 7.] *communicare volenti revocandum est in memoriam Apostoli præceptum loc. cit. Probet seipsum homo & sic de pane illo edat, & de calice bibat.* Ecclesiastica autem consuetudo declarat, eam probationem necessariam esse, ut nullus sibi conscius peccati mortalis, quantumvis sibi contritus videatur, absque præmissa Confessione Sacramentali ad sacram Eucharistiam accedere debeat: quod à Christianis omnibus, etiam ab iis Sacerdotibus, quibus ex officio incubuerit celebrare, hac sancta Synodus perpetuo servandū esse decrevit, modo non desit illis copia Confessoris: quod si, necessitate urgente Sacerdos absque prævia confessione celebraverit; quamprimum confiteatur.

Ex qua Concilii doctrina obiter colligitur, quàm periculosa sit quorundam Theologorum sententia, qui asserunt olim iis, quibus ob peccata mortalia imposita fuerat poenitentia publica, concessam nihilominus ab Ecclesia interdum fuisse Eucharistia participationem, quamvis sacramentalem peccatorum absolutionem non recepissent; eandem etiam Eucharistiam ab Ecclesia non fuisse denegatam ob peccata quædam mortalia non ita gravia, licet nulla Sacramentali poenitentia expiata forent,

Hæc enim manifestè pugnant cum iis quæ à Tridentino Concilio, ex praxi & consuetudine totius Ecclesiæ, ad perceptionem Eucharistiæ faciendam esse præscriptur; imò quæ ex ipsiusmet Apostoli verbis in vero & proprio sensu ab ipsa Ecclesia explicatis tanquam ab omnibus necessaria declarantur.

Diximus ad dignam sacræ Eucharistiæ perceptionem requiri munditiem à quovis peccato mortali, non tantum à peccato veniali: cum per illud sanctificantis gratia non destruat, ut ex fide certum est: quamquam ita erga venialia aliqua peccata præ affectu esset expressa & deliberata voluntate inhærere vellet, esset ratio dubitandi (ut nihil hic temerè definiamus) is ad sumendam Eucharistiam sufficienter esset: cum enim Eucharistia sit ex divina institutione desum quo liberamur à culpis quotidianis, ut ex Concilio supra relatam est, qui fieri posset, ut is dignè illam acciperet, qui peccata illa quotidiana seu venialia deliberatè animo fovere vellet?

Tertia dispositio est, ut nulla Ecclesiæ prohibitio ius Sacramenti perceptionem impediat: quantum enim quis iustus & sanctus existat, si tamen Ecclesiæ Sacramenti huius sumptioni conditionem aliquam imponat, qua deficiente illud sumi prohibeat, parendum est: accessario, nec contempto aut neglecto illius præcepti non potest quis ad sacram illam mensam accedere, si plurimum hoc affert S. Doctor q. 10. a. 8. si quis à media aliquo cibi vel potus sumpserit; cum secundum Ecclesiæ leges non nisi à jejunis Sacramentum hoc extra modum periculosum sumi debeat. Item si quis excommunicationis alicujus sententia fuerit superioris auctoritate celsus, quantumvis aliàs coram Deo innocens & ab omni crimine immunis existat, nihilominus ab Eucharistiæ perceptione abstinere tenetur, donec vel innocentiam suam superiori probaverit, vel absolutionem ab excommunicatione acceperit: ut enim rectè monet S. Gregorius hom. 26. in Evang. *Pasteris sententia iusta vel iniusta*

Trid. per gregi timenda est, &c. & is qui sub manu Pastoris est, timeat
 ligari, vel injustè; nec Pastoris sui iudicium temerè reprehens-
 dat; ne si injustè ligatus est, ex ipsa tumida reprehensionis su-
 perbia culpa, qua non erat, fiat.

Quarta denique dispositio ad dignam Eucharistiæ per-
 ceptionem necessaria, in illis qui sunt rationis compotes,
 est pius aliquis reverentiæ ac devotionis affectus. Quod
 factis expressè declarat Concil. Trid. Sess. 13. cap. 7. ubi dicit
 cuique fidelium cavendum esse, *Ne absque magna reveren-
 tia, & sanctitate ad hoc Sacramentum percipiendum accedat;*
 & cap. 8. explicans qua ratione spiritualiter sumatur, dicit
 id fieri *Fide viva, qua per dilectionem operatur*; id est per
 affectus aliquos fidei & charitatis, quibus Christo Domino
 quilibet fidelis spiritualiter unitur: atqui frustra quis
 Christum sacramentaliter tantum in Eucharistia sumeret,
 nisi eidem spiritualiter conjungeretur; quod tamen sine
 aliquibus piis & religiosis affectibus fieri non posse ex re-
 latis Concilii verbis aperte constat.

Et certè quis non meritò reprehensibilem judicaret &
 peccati damnaret illum, qui licet à peccato mortali per
 absolutionem sacramentalem factus immunis, sine ullo
 tamen reverentiæ aut pietatis sensu, animoque deliberatè
 vanis cogitationibus distracto ad tremendam hanc men-
 sam accederet: piorum equidem omnium sensus est, ut
 si in Sacramenti hujus perceptione minùs afferant devo-
 tionis ac reverentiæ quàm par esse arbitrentur, de illo de-
 diafectu tanquam de peccato sese in confessione sacramen-
 tali accusent; unde patet eos, tanquam indubitatum
 tenere, divinum hoc Sacramentum non nisi
 cum singulari religionis ac pietatis
 affectu esse suscipien-
 dum.

